

KLAMOFFKA

PRAŽSKÉ JARO 68' SAMETOVÁ REVOLUCE 89'

PŘÍBĚHY A OSUDY STUDENTŮ
17. LISTOPADU 1939

OHLÉDNUTÍ ZA PRVNÍM ROČNÍKEM
LITERÁRNÍ SOUTĚŽE MAX&FRANZ

ÚNOR 2025

Obsah

Žolíková pravidla	2
Úvodní slovo	3 - 4
Rok 1989	5 - 6
Rok 1939	7 - 8
Jaro 1968	9 - 14
Sametová revoluce	15 - 20
Vzpomínka na pana profesora Hájka	21 - 22
Literární soutěž Max&Franz	23 - 25
Hravá rubrika	26
Váš čas, naše tipy	27 - 28
Filmová recenze: Vlhy	29 - 30
Za vůněmi a chutěmi	31 - 34
Recepty	35 - 36
Inspirace mezi námi	37 - 38
Rozhovor s učitelem	39 - 40
Halloween	41 - 44
K sousedům po stopách dějin	45

Žolíková pravidla

Přichystali jsme si pro vás něco velice speciálního. Hru. A kdo by si nerad hrál, že? Zvláště když je co získat. My nabízíme blyštivé a vzácné žolíky pro pečlivé čtenáře. Jak to celé funguje?

Celkem rozdáváme na Klamovce dva kusy žolíků, pardonu z neohlášené písemky či zkoušení v jakémkoli předmětu. Oba jsou schované v lednovém čísle magazínu. Jeden přímo v textu, na druhý předkládáme návod k jeho fyzickému vypátrání ve škole. Jednoho i druhého žolíka dostane ten, kdo jako první podá na mail katerina.koutnikova@gmvv.cz důkaz, že je našel: vypíše stránku a větu, kde objevil žolíka, nebo napíše signální heslo, jež nalezne ve škole, a přidá správné odpovědi na kontrolní otázky. Kdo už získá jednoho, nemůže mít i druhého.

Prvního žolíka lze získat nalezením slova žolík dále v časopisu. Ale netýká se to tohoto textu a úvodníku. Někde v časopise se tohle slovo skrývá pěkně schované ve větě. Pokud ho objevíte, vypíšte danou větu a číslo stránky na výše uvedený e-mail.

Druhého žolíka vám pomůže najít tato indicie: **Pomoc nalezneš u Madonny.**

Rozhlížejte se bedlivě kolem sebe, přijďte na to! Jakmile záhadu rozluštíte, přijďte na to, kde a jak vbudově školy na Klamovce obdržet heslo.

A pokud ho máte, doplňte ještě správné odpovědi na následující otázky – odpovědi získáte při pečlivém čtení magazínu:

- 1) Nač si Radek Pokorný vylezl, aby viděl, kolik se protestu 17. 11. účastní lidí?
- 2) Jaký je skrytý talent pana profesora Kadlece?

Máte heslo i odpovědi? Pošlete je výše uvedený e-mail, a je to.

Průběh a výsledky pátrání sledujte na instagramovém účtu Klamoffka.

Ať si užijete články i hru, vám za redakci přeje

Jakub Zábranský 5.E

1989

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

vítáme vás u dalšího vydání našeho školního časopisu! Tentokrát jsme se rozhodli zaměřit na tři klíčové milníky československé historie, které formovaly naši společnost a připomínají nám důležitost odvahy, svobody a lidské solidarity.

Ponoříme se do listopadu 1939, kdy studenti povstali proti nacistické okupaci a jejich odvalu němečtí protektoři krutě potrestali. Přesuneme se do srpna 1968, kdy se ulice naší země zaplnily tanky a lidé, včetně studentů, vyjádřili svůj nesouhlas s invazí vojsk Varšavské smlouvy. A nakonec zavzpomínáme na listopad 1989, kdy studenti sehráli klíčovou roli při pádu totality a zrodu demokratického Československa.

Časopis nabízí bohatý obsah:

Zábavu i vzdělání ve formě různého luštění a doplňování, které odhalí, jak se vyznáte v událostech významných dnů zmíněných klíčových let.

Rozhovory se zajímavými osobnostmi, které se podělí o své vzpomínky a názory. Mluvil s námi Radek Pokorný, který zažil demonstraci na Národní třídě v roce 1989, a Jan Dobrovský, syn již zesnulého Luboše Dobrovského, který v roce 1968 pracoval pro Československý rozhlas, Shrnutí historických momentů, která připomenou, proč si tyto dny připomínáme i dnes.

A velká specialita – pro dva pozorné čtenáře možnost zisku žolíků, které vás omluví z neohlášených zkoušení. Dva žolíky jsme ukryli v tomto čísle časopisu. Nastudujte si návod a hledejte, odměna je sladká.

Čeká vás mix zábavy a poučení, díky kterému možná lépe pochopíte, jak naše minulost ovlivňuje přítomnost a budoucnost. Přejeme vám příjemné čtení a těšíme se na vaše názory i tipy na další témata!

Tomáš Tkačík, 3. H

1968

ODVAHA OBYČEJNÝCH LIDÍ

Dějiny nejsou pouze souborem událostí, které se odehrály v dávných dobách, ale především příběhy jednotlivců, kteří se postavili za své názory nebo dobro své vlasti. Mezi nimi často nacházíme obyčejné lidi, kteří při těžkých dobách vždy trpí ze všech nejvíce.

Mohli jsme to vidět v roce 1939, kdy nás začalo okupovat Německo. To se lidem ani trochu nelíbilo a dávali různými způsoby najevo nespokojenost. Od projevů nesouhlasu v kinech a divadlech, přes poslech zahraničního rádia až po velkou pouť na Říp dne 30. dubna 1939, které se zúčastnilo přes 90 tisíc lidí. Dne 28. října 1939 se pak v Praze konala velká demonstrace proti uzurpátorovi, okupanti ji rozehnali brutální silou a za použití střelných zbraní. Tak oni to rádi dělávají, ať už si říkají nacisté nebo komunisté. Při říjnovém zásahu zemřel mladý dělník Václav Sedláček a mnoho dalších utrpělo zranění, mezi nimi si dějiny zapamatovaly zvláště medika Jana Opletala, který na následky zemřel.

Historie se opakovala, obyčejní lidé prokazovali kuráž znovu. Znovu přišel někdo, kdo vnucoval svou vůli, jen tentokrát pro změnu z východu.

V roce 1968 se v Československu rozvinulo hnutí za reformy, které vyvrcholilo Pražským jarem. Mladí lidé, studenti univerzit, se stali symbolem této snahy o svobodu a demokratické změny. Jejich odvaha jít proti celému státu a ozbrojeným složkám, připraveným je na místě i zabít, se stala symbolem pro odvahu a dala československým občanům trochu naděje.

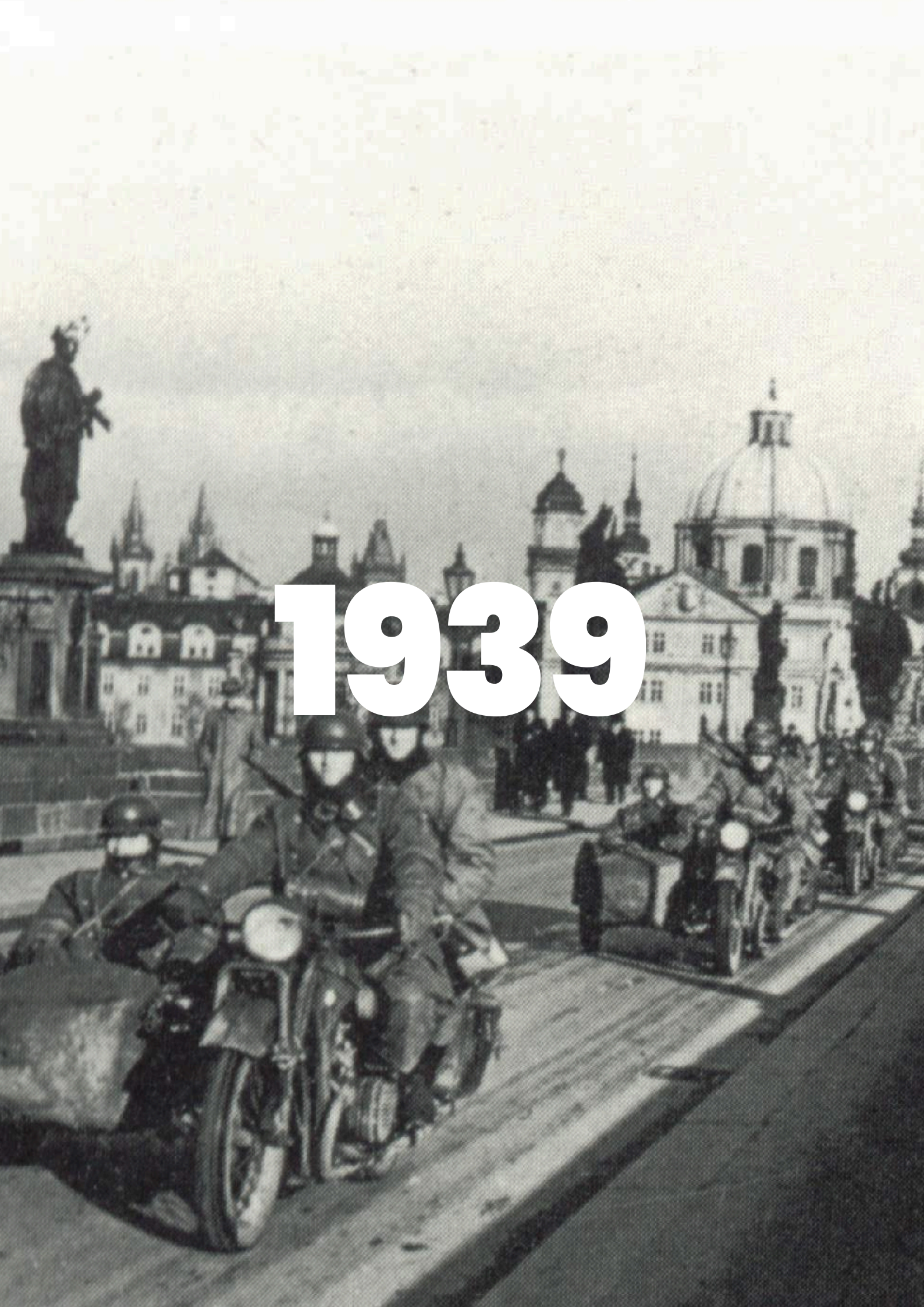
Tato kuráž je to, co nás pětatřicet let zpátky zachránilo před komunismem. Věřím, že bez této odvahy by dnes naše země byla kupou popele.

Dalším příkladem každodenní statečnosti je hnutí za občanská práva v USA, kde se studenti, jako byli členové organizace SNCC (Student Nonviolent Coordinating Committee), aktivně podíleli na boji proti rasové diskriminaci. Jejich odhodlání, organizování protestů a vzdělávací akce přispěly k zásadním změnám v legislativě a k dosažení rovnosti pro všechny občany.

Je spousta dalších příkladů, které ukazují, že i obyčejní lidé či mladí studenti mohou změnit podmínky klidně v celém státě. Mohou pohnout světem. A kdyby se někdy znova udál rok 1968, pevně doufám, že my, dnešní studenti, bychom byly první, kteří se ozvou.

Oliver Bican, 3. H

1939

ROK 1939

ČESKOSLOVENSKO

Rok 1939

Nacisté okupují Československo.

Říjen

28. ŘÍJNA

Demonstrace proti okupaci vede ke střelbě a zranění studentů, včetně Jana Opletala.

Listopad

11. LISTOPADU

Jan Opletal umírá na následky střelby.

Listopad

15. LISTOPADU

Pohřeb Jana Opletala se mění v protesty po celé Praze.

Listopad

17. LISTOPADU

Nacisté uzavírají české vysoké školy na tři roky. Popravují devět studentských vůdců. Deportují více než 1200 studentů do koncentračních táborů.

Po roce 1945

17. listopad se stává Mezinárodním dnem studentstva jako symbol odvahy a boje za svobodu.

JARO 1968

Otec předpověděl sovětskou invazi

Jedním zčelním symbolů československého odporu vůči vpádu vojsk Varšavské smlouvy se stal rozhlas. Jeho redaktoři navzdory nebezpečí vysílali a lidé budovu chránili vlastními těly, aby necenzurovaná pravda mohla znít. V Redakci mezinárodního života tehdy pracoval i Luboš Dobrovský, zahraniční korespondent v Moskvě. Jeho syn Jan pro náš magazín vzpomíná, jak z Rusů cítil nepřátelství a jak se od tatínka naučil nepoddat se zlu.

Díky filmu *Vlny* zná kousek příběhu Luboše Dobrovského kdekdo, ale kolik znás si umí představit, jaké opravdu bylo probudit se 21. srpna 1968 v Moskvě? Do rána, během něhož se jeho domovská Praha zaplnila okupantskými tanky. Luboš Dobrovský, významný překladatel a redaktor Československého rozhlasu, tam byl. On už celý svůj příběh vyprávět nemůže, před pěti lety zemřel, ale jeho syn Jan sním o srpnových událostech, o invazi a normalizaci celý život hovořil. A podělil se o to snámi.

„Byl to zlom i v jeho životě a v mých osmi letech začalo něco jiného, než předtím bylo. Jsou věci, který jako dítě zaznamenáte tak, že je už nikdy nezapomenete. Zvláště, když vaši blízký pláčou a mají strach o život,“ vypráví Jan Dobrovský. Jeho otec nastoupil do rozhlasu v roce 1958, nejprve pracoval zahraniční rubrice, později přešel do Redakce mezinárodního života, již vedl Milan Weiner. Neexistovalo, aby na tak prominentní pozici pracovali lidé, co neměli legitimaci KSČ, a Luboš Dobrovský

se dal svými přáteli přesvědčit, aby do strany vstoupil.

Táhl ho hlavně Weinerův příklad, ale také jeho spolužák Jiří Dienstbier – zdálo se, že nazrává doba na reformu režimu, že se může uvolnit, zbavit se cenzury, kulturní omezenosti, útlaku. Reformní komunisté jako Weiner chtěli, aby takové postoje zněly co nejhlasitěji uvnitř strany, aby tlak působil z centra, nejen zvenčí.

„Vstoupil do komunistické strany kvůli Milanu Weinerovi, kvůli rušení cenzury, ne že by byl nějaký komunist, to vůbec nikdy nebyl. Ale chtěl tu partu držet,“ říká syn. Luboš Dobrovský se podílel na jediném rozhlasovém pořadu, komentovaném zpravodajství, který neprocházel před vysíláním cenzurou. Redaktoři čerpali informace nejen zprorežimní a okleštěné ČTK, ale i západních agentur. V roce 1967, když se Pražské jaro skvělo v rozpuku, odcestovala rodina Dobrovských do Moskvy, protože otec se tam stal rozhlasovým zpravodajem.

Emma Inward, 3. H

LUBOŠ DOBROVSKÝ

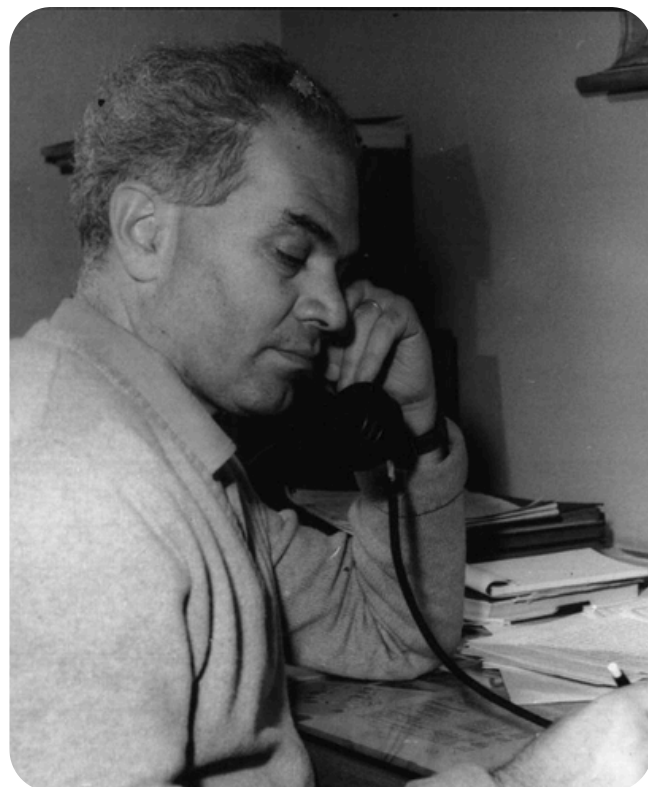
TEHDEJŠÍ ZAHRANIČNÍ REDAKTOR
ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU

Luboš Dobrovský byl velmi prozíravým mužem. Když se ostatní členové Československého rozhlasu redakce mezinárodního života radovali z abdikace prezidenta Antonína Novotného, Luboš Dobrovský je upozorňoval na zprávy šířící se v Rusku. Ruské noviny nepopisovaly kulturní obrodu, popisovaly fašistickou kontrarevoluci. „On tu invazi předpověděl,“ říká Jan o svém otci. Mnohé by ani ve snu nenapadlo, že Sověti odpoví okupací, ale moskevský korespondent měl svá tušení. Osudné srpnové chvíle tak Luboš Dobrovský zakusil na dohled od Kremlu a odtamtud se podílel na statečném ilegálním vysílání rozhlasu v Praze. Sovětské úřady ho záhy vykázaly ze země, prý že neinformoval dostatečně objektivně o „přátelské pomoci“. Vedení rozhlasu v Československu pořád podporovalo Alexandra Dubčeka, ale Dobrovský už ho vnímal jinak, protože disponoval informacemi o tom, že se tajemník KSČ podvolil nátlaku a podepsal Moskevský protokol, jímž vpád vojsk legitimizoval.

Luboš zrádila raději odešel, chvíli pracoval pro kulturní časopisy, ale utužený režim je všechny postupně zatřhl a vyhnal Dobrovského i ze strany. Skončil v podniku Úklid, kde měl na starosti mytí výloh.

Jan vzpomíná, že celé dětství trávil díky tatínkovi v intelektuálním prostředí – nezajímal se o své vrstevníky, nesdílel s nimi koníčky. Proto také hůře zapadal a nacházel si přátele. O to víc ho však bavili tátovi kamarádi. Spisovatel Ludvík Vaculík, literární kritik Jan Lopatka, spisovatel a překladatel Zdeněk Urbánek, který během války ukrýval ve svém bytě Židy. „Nikdy jsem si nemyslel, že bych dosáhl jejich geniality nebo dokonalosti jejich práce, ale byli to lidé, kteří ve mně vyvolávali potřebu se o to pokoušet.“

O to větší náraz zakusil, když Dobrovští odjeli do Moskvy. Pokoušel se sblížit se stejně starými dětmi, s nimiž tam chodil do školy, ale šlo to ztuhla. Ruští žáci chodili do tříd v uniformách a Jan vzpomíná, že se chovali nepřátelsky, vůči cizincům se vymezovali a nepotkávali se ani v oblasti kultury.

MILAN WEINER

ŘEDITEL REDAKCE ZAHRANIČNÍHO ŽIVOTA
ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU

„Utkvělo mi zoufalství z pocitu, že silou jde zastavit úplně všechno. Ale taky, že není možné se poddat, zlomit a vzdát. Je nutné bojovat za svobodu, ať to stojí, co to stojí, protože jinak život nemá smysl,“ sumíruje syn. Komunisté se mstili i na něm – chtěl studovat biologii, to mu neumožnili. Před revolucí směl, stejně jako otec, dělat jen dělnické profese. Celou rodinu komunisté pronásledovali, sužovali a trápili, a ještě přitvrdili, když Luboš podepsal Chartu 77. „Když začnete tlačit do kouta někoho, kdo je odhodlaný k boji, bojuje ještě víc. Poštvali proti sobě strašně velkou sílu,“ popisuje Jan povahu signatářů. Neztráceli kuráž navzdory tuhému nátlaku.

Komunistický aparát zahájil například takzvanou akci asanace, vrámci níž znepríjemňoval nepohodlným lidem život tak, aby je zastrašil nebo přiměl k emigraci. Zkrátka hlavně aby dál nepřekáželi vládnoucí straně. Agenti v civilu například násilím bránili lidem, aby mohli jít k sobě domů, občas si někoho vyhlédli a zbili, ale tak, aby to vypadalo jako běžná pouliční potyčka. „Dělali takové deklarované sledovačky. Stálo auto před domem, tam seděli dva lidi a zapínali stěrače. Vy se koukáte z okna a vidíte, že tam sedí. To jsou strašně nepříjemné zážitky.“

U Dobrovských a jejich přátel prováděli agenti časté domovní prohlídky. Jan například popisuje případ, kdy doprovázel domů kamaráda „Na jeho stole ještě v hrnečku doutnal vajgl, bylo to znamení, že nikdo nemá soukromí.“

Běžné bylo taky zavírání do cely předběžného zadržení a vymyšlení kriminálních trestných činů, za které by režim mohl signatáře odsoudit místo na těch politických. Na Luboše přišli s tím, že si vykazuje víc umytých výloh, než kolik skutečně vyčistil, a tím rozkrádá majetek v socialistickém vlastnictví. Dobrovský si naštěstí pečlivě schovával stvrzenky a mohl soudu doložit, že ve skutečnosti naopak odvedl víc práce, než zač mu zaplatili. Dostal podmínku za poškozování plánovaného hospodářství, ale vězení unikl. „Táta byl tvrdý. Když mě jednou sebrali u něj doma a vláčeli mě do auta, z balkonu zesátýho patra na mě křičel: „Hlavně se neposer!“,“ vypráví Jan.

Luboš Dobrovský s prezidentem Václavem Havlem

Po revoluci se z Luboše Dobrovského postupně stal ministr obrany, kancléř prezidenta Václava Havla nebo český velvyslanec v zemi, již dobře znal: v Rusku. Jan se v osmdesátých letech zapojil do samizdatu, angažoval se v Lidových novinách, před převratem i po něm. Později pracoval v Československé televizi, vedl zpravodajství na Nově, řídil kancelář Karla Schwarzenberga a dnes podniká v oblasti chemického průmyslu, developmentu a energetiky. Finančně a osobně podporuje organizaci POST BELLUM, která sbírá a uchovává vzpomínky pamětníků moderních dějin.

„Žiju svůj život takový, jaký mi přináší doba. Můj tatínek říkal, že jemu se život stal, že o nic neusiloval. Já jsem asi usiloval víc, protože jsem měl potřebu naplnit jeho očekávání, že budu lepší než on. A já jsem to chtěl aspoň zkusit. Uložil mi takovou povinnost: když něco děláš, dělej to pořádně,“ uzavírá Jan Dobrovský.

Když vojska nepřátelských armád překročila československé hranice, když se na Prahu hrnuly tanky, sehrál Československý rozhlas významnou roli v šíření necenzurované pravdy o tom, co se děje. Redaktoři informovali, vyzývali ke klidu a tichému odporu vůči okupantům. Obyvatelé Prahy budovu rádia chránili, shromáždili se u jejích bran.

Na Václavském náměstí nakupili překážky, aby tanky nemohly jet dál. Část obrněných vozů zataras překonala, demonstranti na ně házeli kamení, hádali se, jeden z protestujících vylezl na tank a mával vlajkou. Vojáci se ho snažili shodit, a když neuspěli, zastřelili ho.

Dav, který bránil rozhlas vlastními těly, rozehnali střelbou. Zabili sedmáct lidí.

Redaktoři vytrvali ve vysílání, dokud se vojsko nedostalo do budovy a nepřinutilo je přestat. Po rozhlasových vlnách k Čechoslovákům mluvili **Vladimír**

Fišer, Eva Kopecká, Věra Štovičková, Jiří Dienstbier nebo **Ondřej Neff**.

ROK 1968

ČESKOSLOVENSKO

Únor

Reforma ekonomiky – návrhy na decentralizaci řízení hospodářství. Zahájení diskuse o demokratizaci společnosti.

Leden

5. LEDNA

Alexander Dubček zvolen prvním tajemníkem KSČ, nahrazuje Antonína Novotného. Začátek reformního hnutí s heslem „socialismus s lidskou tváří“

Březen

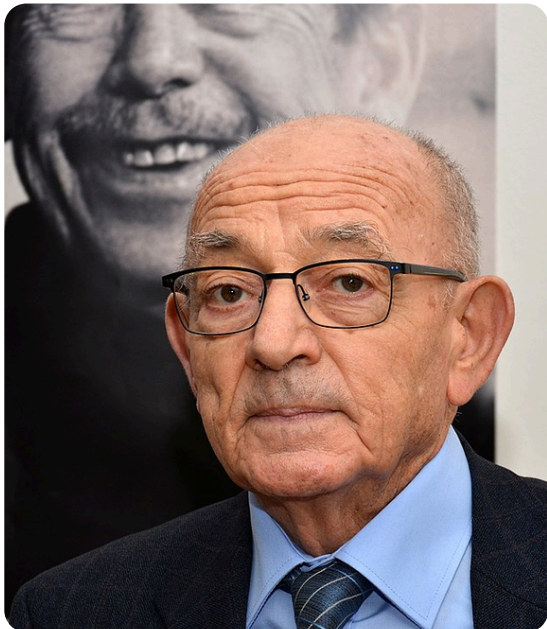
22. BŘEZNA

Antonín Novotný rezignuje na post prezidenta (po veřejném tlaku). Oživení kulturního a veřejného života – zrušení některých cenzurních opatření.

Duben

5. DUBNA

Schválení Akčního programu KSČ – plán reformem, zahrnující svobodu projevu a tisku, zrušení cenzury, omezení moci KSČ, zavedení federace (rovnoprávnost Čechů a Slováků)

Luboš Dobrovský (1932 – 2020)

V letech 1959 až 1968 byl redaktorem zahraniční redakce Československého rozhlasu a v letech 1967–1968 dopisovatelem v Moskvě. V roce 1967 vstoupil do KSČ, odkud vystoupil v roce 1970. V srpnu 1968 se podílel na podzemním vysílání rozhlasu a pak do roku 1989 pracoval v dělnických profesích. Roku 1958 začal publikovat v literárním časopisu Plamen, dále publikoval v Literárních novinách, v časopisech Reportér, Politika a dalších. Po revoluci se stal mluvčím Občanského fóra, později ministrem obrany a kancléřem prezidenta Václava Havla. Do Moskvy se vrátil coby český velvyslanec.

Jan Dobrovský (1960)

Je synem českého novináře, publicisty, disidenta a politika Luboše Dobrovského. Z politických důvodů nemohl studovat na gymnáziu, a tak absolvoval střední zemědělskou školu. Po několika neúspěšných pokusech o přijetí k dennímu studiu na vysoké škole se dostal na dálkové studium Vysoké školy zemědělské v Praze. Po několika semestrech bylo ale jeho studium po intervenci StB označeno za neplatné z formálních důvodů. Pro svůj rodinný původ mohl vykonávat před rokem 1989 pouze manuální profese. Po revoluci pracoval jako novinář a redaktor, dnes se věnuje podnikání a filantropii.

Červen

27. ČERVNA

Uveřejnění manifestu „Dva tisíce slov“ Ludvíkem Vaculíkem. Výzva k občanům, aby podporovali reformy. Dokument budí nevoli v SSSR a dalších státech Varšavské smlouvy.

Červenec

29. ČERVENCE

Jednání v Čierné nad Tisou (Dubček a Brežněv) – Sovětský svaz požaduje zastavení reformem.

Srpen

20. - 21. SRPNA

Invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Přes 500 000 vojáků a tisíce tanků obsazují zemi. Okupace a protesty obyvatelstva.

Květen

Pokračování reformem. Vznik opozice vůči reformám uvnitř KSČ i ze strany SSSR.

Červenec

14. - 15. ČERVENCE

Schůzka států Varšavské smlouvy (bez ČSSR) ve Varšavě – kritika reformního vývoje v Československu.

Srpen

18. SRPNA

Schůzka pěti států Varšavské smlouvy v Moskvě – rozhodnutí o vojenské intervenci

SOMN VÁRODE
POVSTAN

PRYĚS VLADOU OBUŠKŮ

KLADNO
JDE S VÁMI

FILM VE
BARRAK
JSOU S VÁMI

SAMETOVÁ REVOLUCE

BYLY TO MRTVÉ ČASY, BEZ BAREV

Radek Pokorný patří ke špičkovým advokátům a významným veřejným postavám. V roce 1989 to sním ovšem mohlo dopadnout jakkoli. Vydal se na demonstraci, která po týdnu vyústila v pád komunistického režimu, historický okamžik zakusil na vlastní kůži. Pro časopis Klamoffka zavzpomínal, jak večer po protestu honem ukrýval samizdatové knihy a jak místo razie konečně přišla svoboda.

„Tatínek mi říkal: Do ničeho se neplet, jsou tady navždy. Tohle mu způsobil zážitek z roku šedesát osm, kdy to vypadalo taky hodně nadějně, a pak se to sesypalo,“ vypráví advokát Radek Pokorný v kanceláři své firmy na pražském Novém Městě. V roce 1989 studoval na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a o sychravém pátku 17. listopadu svého tatínka neposlechl. Vydal se na demonstraci na Albertov. Na protest, který pohnul osudem celého národa a na rozdíl od hrůz roku 1989 vzal šťastný konec.

Radek Pokorný pochází z menšího města u Brna, dětství trávil v hájence. I když mu bylo pouhých dvacet let, když komunistický režim padl, uvědomoval si,

jak nsvoboda okrádá život o barvy a energii. Nejlépe to podle něj vystihl oscarový československý režisér a emigrant Miloš Forman, který v roce 1984 přicestoval do Prahy, aby tu natočil svůj velkoformátový film Amadeus.

„Forman byl překvapený, že vše, restaurace, obchody a tak podobně, stojí na stejných místech, že všechno zůstalo stejné. Těžko se to popisuje někomu, kdo to nezažil, ale v té době bylo úplně mrtvo. Byl to divně zmrtnělej režim,“ říká advokát.

Lea Konaković, 5. E

Sedmnáctého listopadu byl také pátek a na Radka Pokorného čekal úplně jiný program. V jeho studijním kruhu se vyskytovala řada dalších aktivních lidí, mimo jiné se domlouvali i ohledně demonstrací. Často byly nelegální a chycení by znamenalo například vyhození ze školy. Osudový pátek se v tom vymykal, protože protest organizoval vedle studentského spolku také městský výbor, a tak byla akce legální. „Takže jsme na Albertov vyrazili docela bez obav, člověk nemusel zvažovat žádná rizika, protože na začátku žádná nebyly,“ vzpomíná účastník pochodu.

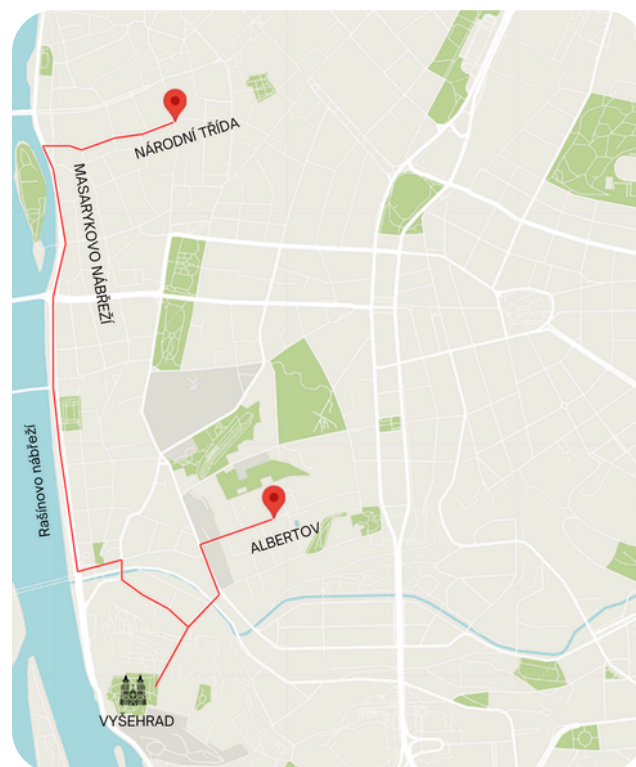
První signál, že tentokrát to bude jiné, přišel hned na začátku shromáždění. Do té doby se do podobných akcí zapojovalo pár set, nanejvýš pár tisíc účastníků. „Byly tam mraky lidí, byl jsem hrozně překvapený. Tam byly desítky tisíc lidí,“ líčí. Nad hlavami studenti třímali vlastnoruční transparenty, budoucí právník si na svůj vepsal hesla o lidských právech a svobodě. S ním dokráčel na Vyšehrad, na konci davu. A tady se masa naštvaných účastníků otočila, čelem vzad.

A Radek Pokorný se ocitl rázem skoro v čele davu. Na nábřeží poblíž Národního divadla si vylezl na lešení, aby se mohl rozhlédnout, získat perspektivu. „Podíval jsem se dozadu a tam bylo neuvěřitelné množství lidí, to byl gigantický dav.“

Když přišel listopad 1989, navštěvoval třetím rokem pětileté studium mezinárodních vztahů na zmíněné fakultě, i když si původně přál vystudovat žurnalistiku. Na nový obor se přeorientoval, když mu ohledně novinářiny přišlo zamítnutí.

„Učily se tam dva jazyky, takže toho bylo docela hodně. Většinou jsem se ráno probudil, šel jsem do školy a vrátil se až večer. Kromě pátků, kdy jsme měli méně předmětů, jsem pak zamířil do fabriky firmy Spofa, kde jsem přes noc vkládal lahvičky s vitamíny do balicího přístroje,“ popisuje.

Na úrovni dnešního obchodního domu Máj se dav najednou zastavil, dál už to nešlo. Pokorný skamarádem si sedli na tramvajové koleje a zůstali tak asi hodinu.

Mapa pochodu na Národní třídu

„Najednou mě napadlo se otočit a vidím, že za mnou už skoro nikdo není a že u Národního divadla stojí policejní kordon a obrněný transportéry. A viděl jsem, že začínají postupovat knám. Všechny únikové ulice už byly zavřené, už to nevypadalo moc dobře, byl nejvyšší čas zmizet,“ vzpomíná advokát ve své kanceláři.

Postřehli s kamarádem, že ještě jedna ulice snad zbývá, Mikulandská. Ale i tu z druhého konce, jak dvojice záhy zjistila, uzavíral kordon. „Už nás nechtěli pustit ven. Chvilku jsme se s nimi bavili, policajti se asi báli víc než my, ale na rozdíl od nás měli ty přilby, pendreky a štíty.“ Pár tisíc lidí ještě ozbrojené složky nechali jít, tu a tam, než obklíčený dav ztratil východiska. Pokorný s kamarádem se mačkali na štítu nervózního shromáždění, lidi se tlačili, naléhali, chtěli ven.

„Raději jsme se vrátili na Národní, nic lepšího mě nenapadlo. Míjeli jsme obytné domy, všechny pozamykaný. A najednou nám jedna paní odemkla, my vlezli dovnitř a ona zas otočila klíčem,“ vypráví Pokorný. O výbuchu násilí na demonstrantech se dozvěděl až večer na koleji, z vysílání Svobodné Evropy.

Hned se pustil do vyklízení samizdatů, studenti očekávali, že druhého dne, vsobotu, bude na kolejích zátah. Prvních pár dnů nikdo netušil, co se bude dít, kam se osud zvrhne tentokrát. Zátah nepřišel a konaly se další protesty, čím dál mohutnější. Jednotky hlídaly, ale zpozvdálí, a vneděli už střežily jen mosty k Hradu. Přesně týden po 17. listopadu to přišlo. Režim se zhroutil.

„Jel jsem zrovna v metru, když bolševici oznámili rezignaci. Slyšel jsem to z rozhlasu podzemky. Byla to absolutní euforie, lidi jásalí a objímali se. Dvacet let jsem žil vnaprostým bolševickým hnoji, kdy všechno, co člověk dělal, musel promýšlet, jestli si tím nepodělá celý život. Najednou se ukázalo, že to tak být nemusí. Na ten pocit nikdy nezapomenu.“

Začátkem prosince se poprvé podíval ven z Československa, půjčili si skamarádem auto a tři dny cestovali po Rakousku. Všechno je fascinovalo. Že v obchodech se dá koupit maso a šunka, kolik je v Rakousku světla místo tmy. Symbolický jas z listopadových událostí podle Pokorného v části politiků ještě přežívá, i když jich ubývá. Hodnoty, na nichž tehdy povstal nový stát, však trvají.

RADEK POKORNÝ

Významný český právník se narodil 11. srpna 1969. Po absolvování Právnické fakulty Univerzity Karlovy se rychle zařadil mezi klíčové postavy českého právního prostředí.

Ve svých začátcích byl aktivním členem Mladých sociálních demokratů, kde se brzy vyprofiloval jako odpůrce Miloše Zemana. Jeho blízký vztah s expremiérem Bohuslavem Sobotkou ovlivnil i jeho další kariérní směřování.

Pokorný spoluzaložil prestižní právní kancelář Pokorný, Wagner & partneři a podílel se také na vzniku prestižní školy PORG. Vedle toho zastává funkci místopředsedy Rozhodčího soudu a aktivně působí v Legislativní radě Českého olympijského výboru, kde se podílí na formování legislativního rámce pro český sport.

Svým působením nejen v právní, ale i veřejné sféře si Pokorný vybudoval pověst respektované osobnosti, která dlouhodobě ovlivňuje důležité aspekty české společnosti.

ROK 1989

ČESKOSLOVENSKO

Leden

15. - 21. LEDNA

Palachův týden:
Demonstrace k 20. výročí
smrti Jana Palacha.
Desítky zadržených,
včetně disidentů,
například Václava Havla.

Únor - říjen

1989

Politická i ekonomická
situace se zhoršuje, režim
ztrácí legitimitu.
Pád režimů ve státech
východního bloku (Polsko,
Maďarsko, NDR).

Listopad

17. LISTOPADU

Sametová revoluce:
Studentská demonstrace
v Praze na připomínku
událostí roku 1939.
Večer došlo na Národní
třídě k brutálnímu zásahu
bezpečnostních složek.

Listopad

21. LISTOPADU

Demonstrace na Letné –
účast přes 200 000 lidí.

Listopad

26. LISTOPADU

Největší demonstrace na
Letné – přes 800 000 lidí.

Únor - říjen

Petice „Několik vět“ (červen):
Iniciativa Charty 77,
požadující svobodu projevu,
shromažďování a
propuštění politických
vězňů. Zvyšuje se podpora
opozice mezi obyvateli i
kulturními osobnostmi.

Listopad

9. LISTOPADU

Pád Berlínské zdi –
symbolický začátek konce
komunismu ve východní
Evropě.

Listopad

18. - 19. LISTOPADU

Zahájení stávkového hnutí
studentů a divadelníků.
Vznik Občanského fóra (OF) –
sdružení opozice vedené
Václavem Havlem.

Listopad

24. LISTOPADU

Demise vedení KSČ včetně
generálního tajemníka
Miloše Jakeše.

Prosinec

10. prosince: Prezident Gustáv
Husák jmenuje vládu
„národního porozumění“ a
abdikuje.

29. prosince: Václav Havel
zvolen prezidentem
Československa.

PROFESOR HÁJEK MĚL ÚSMĚV PRO KAŽDÉHO

Loni nás navždy opustil úžasný učitel, pan profesor Michal Hájek. Na našem gymnáziu působil dlouhá léta. Vždy byl moc vstřícný, milý a s úsměvem na tváři. Vyučoval pouze chemii, ale každý student, ať už ho Michal Hájek učil či ne, ho měl rád.

Pan Hájek po sobě zanechal rodinu, která ztratila nejen milovaného člověka, ale také živitele, a tak se naše gymnázium rozhodlo trochu pomoci. V rámci prosincového jarmarku probíhala na Klamovce sbírka. Každý student i učitel mohl přispět jakoukoliv částkou do kasičky. Z toho, co se prodalo na jarmarku – vlastnoruční výrobky a obrázky, šel výtěžek rodině Hájkově. Peníze věnovala i školní nadace.

Všem zúčastněným mnohokrát děkujeme, a to včetně absolventů, kteří se rovněž zapojili. Vybrala se úctyhodná suma, s ohledem na soukromí rodiny se jí však škola rozhodla nezveřejnit. Doufáme, že tato částka pomůže překlenout nejtěžší chvíle.

Barbora Zelená, 3. D

KAPKY PŘINESLY ŠTĚSTÍ, MEZI LITERÁTY ZAZÁŘILA NAŠE HVĚZDA

Do prosklené střechy bubnoval déšť a rytmus kapek se rozléhal atriem pražského CEVRO Institutu. Na historické dlažbě postávali hosté a ze všech bylo znát napětí a očekávání. O třetím prosincovém dni se tu sešli finalisté s doprovodem, aby se dozvěděli, kdo z nich zvítězil v prvním ročníku celorepublikové středoškolské literární soutěže Max&Franz, kterou pořádá naše gymnázium.

O pomyslné zlato se utkalo šest talentovaných studentů z různých měst a škol. Měli být na č hrdí, rekrutovali se ze 108 přihlášených zájemců a úspěšně prošli prvním kolem. Tam jim zadání určila garantka soutěže, spisovatelka Kateřina Surmanová, která na Klamovce vede seminář tvůrčího psaní. Kdo chtěl postoupit, musel se poprat s povídkou, kde se povinně zjevil velký černý pes ve vratech.

GMVV v šestici těch, kdo nejoriginálněji a nejnápaditěji splnili úkol, zastupovala studentka Karolína Pelíšková, a my jsme jí, celé osazenstvo semináře, přišli na slavnostní vyhlášení fandit. Ve druhém kole se ona a pět jejích soupeřů muselo popasovat s novou výzvou, s romanetem, do něhož porota nadělila klíčová slova – mlha, jazz a proměna.

Hodnocení se ujali další profesionálové – spisovatelé Michal Sýkora a Petra Klabouchová a ředitelka provozu největšího tuzemského vydavatelství Euromedia Nadia Hauryliuk. Dámy porotkyně se dostavily osobně, mužský zástupce poslal z Olomouce videozdravici. Všichni tři se shodli na tom, že pro ně soutěž byla radostí.

„Rozhodování bylo skutečně obtížné, ale první dvě místa byla porotcům už od začátku jasná,“ prozradila Nadia Hauryliuk a naše nervy hrály jako ty kapky na střeše. Měli jsme co dělat, abychom nenadskakovali nedočkavostí, ale taky bylo skvělé, že jsme si mohli poslechnout ukázky z finálových prací. Nám všem to dodalo další vrstvu literární inspirace a kreativity. Stejně jako hudební vystoupení italského rockera Marco Mendesse, kterého s sebou přivedla Petra Klabouchová – vedle psaní se živí i jako hudební manažerka.

Zatímco pavlačí poletovaly tóny kytary, pokukovaly jsme po stolku s cenami pro vítěze. Více než lákavé – pro prvního MacBook, druhému tablet sklávesnicí a pro třetího čtečka, k tomu všem šesti poukazy do knihkupectví Luxor.

Kdo bude první? Začalo se vyhlášovat od konce, my jsme přirozeně nejmíc čekali, kdy uslyšíme Karolínino jméno, a doufali, že to bude co nejpozději. A ono se to vážně stalo. Karolíně Pelíškové přisoudila porota první místo, docela je okouzlena svým bohatým jazykem a pestrou obrazotvorností. Byla to čest a radost, že v prvním ročníku získala zlato zrovna studentka pořádajícího gymnázia.

Každý z vítězů odcházel s hrdostí, že byl součástí tohoto velkého dobrodružství, že se seznámil s lidmi, co v oboru pracují, že jeho práce četli lidé, co se psaním žijí. Každý dostal radu a povzbuzení. V každém z nás, co jsme tam pod těmi kapkami naslouchali inspiraci, se probudila touha psát a tvořit. Třeba to příští rok zkusíme taky. A co vy?

„Upřímně jsem nečekala, že bych mohla vyhrát,“ reagovala Karolína. „Líbilo se mi, že mě soutěž dokázala dostat do nového prostředí. Romaneto není úplně můj žánr, byla to pro mě výzva.“

Vítězové soutěže Max&Franz, ročník 2024:

1. místo

Karolína Pelíšková, 3. ročník

Gymnázium mezinárodních a veřejných vztahů, Praha

2. místo

Jakub Vinš, 4. ročník

Střední průmyslová škola technická, Jablonec nad Nisou

3. místo

Antonín Drlík, 3. ročník

PORG, Praha

Čestná uznání

- Barbora Bíčová, 4. ročník
Moravská střední škola, Olomouc
- Lukáš Rozehnal, 3. ročník
Střední průmyslová škola sdělovací techniky, Praha
- Tomáš Blaschke, 3. ročník
Obchodní akademie a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, Liberec

Linda Greenidge, 3. H

BAVÍ MĚ, JAK JE PSANÍ BAREVNÉ

Pojďme nahlédnout do kreativní hlavy Karolíny Pelíškové, vítězky prvního ročníku soutěže Max&Franz. Dozvíme se, že inspiraci hledá v každodenním životě a ve svých emocích, které se snaží převést do slov a příběhů. Vedle psaní se věnuje i hudbě, kníž si skládá slova.

Chtěla by ses psaním živit?

Líbí se mi ten nápad. Přijde mi to jako hodně zajímavý svět, ve kterém se člověk může pohybovat, a určitě to spadá mezi zábavnější a pestřejší zaměstnání.

Raději bys psala texty písní nebo knihy?

Jsem otevřená oběma možnostem. Pokud se vám povede dostat na úroveň, že se tím dokážete živit, je to za mě velká výhra. Už teď píšu vlastní písně a je to něco, co chci určitě rozvíjet i v budoucnu.

Kdo jsou tvé literární vzory?

Mám velice ráda americkou spisovatelku Sylvii Plathovou, její styl se zřetelně odlišuje. Píše hodně o duševním zdraví a hledání vlastní identity a obecně jsou její knihy psychologicky zaměřené.

Co tě inspiruje?

Nejvíce mé okolí. To, co zažívám, se snažím převést do metafor. Nesnažím se o něco konkrétního, cítím intenzivní emoci, která mě dokáže až pohltnout, přetvářím ji do slov, do vět, finálně vyústí v nějaký příběh. Nikdy nevím, co vznikne, ale velice mě baví, jak barevné psaní dokáže být.

O soutěži Max&Franz

Další ročník se otevře 1. června 2025. Tehdy se na webu soutěže zveřejní zadání pro první kolo. Z něj vzejde 6 finalistů a postoupí do druhého kola, kde dostanou nové zadání. Podle něj porota určí vítěze.

Texty musí být v češtině a dodržet formální náležitosti, jako je předepsaný rozsah. Dále se posuzuje originalita, stylistika, obrazotvornost.

Smyslem soutěže je poskytnout mladým talentům platformu a příležitost. Každý účastník obdrží zevrubné hodnocení a rady, jak se svým nadáním naložit, ve druhém kole si vyzkouší, jak funguje profesionální editace textů. Finalistům vyjdou práce elektronicky i v tištěném sborníku, získají hodnotnou elektroniku, na níž mohou psát a číst, a především získají první kontakty v oboru.

Podrobnosti na webu www.maxafranz.cz.

HRAVÁ RUBRIKA

Doplňovačka: 17. listopad 1939

Doplňte chybějící slova:

- Dne _____. listopadu 1939 proběhly studentské _____ proti nacistické okupaci.
- Protesty organizovali studenti vysokých _____ v Praze.
- Tento den si připomínáme jako **Mezinárodní den** _____, jediný světový svátek s původem v _____.
- Nacistická reakce byla krutá – devět studentských vůdců bylo popraveno a více než _____ studentů bylo deportováno do koncentračních táborů.
- České a slovenské vysoké školy byly uzavřeny na dobu _____ let.

Osmisměrka: 21. srpen 1968

Najděte všechna uvedená slova v osmisměrce. Slova mohou být zapsána vodorovně, svisle nebo diagonálně, a to oběma směry. Zbývající písmena odhalí tajenku.

Hledaná slova:

INVAZE
STUDENTI
PROTEST
OKUPACE
SVOBODA
PRAHA
DEMONSTRACE
TANKY
SRPEN
UNIVERZITA
LETÁKY
REFORMY

S	R	P	E	N	T	A	N	K	Y
V	O	K	U	P	A	C	E	R	P
O	C	R	P	R	O	T	E	S	T
B	R	E	F	O	R	M	Y	O	A
O	E	L	E	Á	K	Y	E	H	
D	M	N	I	V	A	Z	E	T	A
A	I	S	T	U	D	E	N	T	I
P	R	A	H	A	N	I	S	V	O

Správné
odpovědi:
17. protesty
škol
studentstva,
Česku
1200
3

Zbývající písmena (čtená zleva doprava a
shora dolů) vytvoří tajenku:
"SVOBODU PRO STUDENTY"

Řešení osmisměrky

Řešení doplňovačky

VÁŠ ČAS, NAŠE TIPY

Významné milníky dějin – roky 1939, 1968 a 1989 – si můžete připomínat aktivně, víc se dozvědět, víc o nich přemýšlet. Stojí to za to, a tak doufáme, že některé naše tipy vyzkoušíte a vyplníte si tak volné chvíle.

Rok 1939

Dokumentární film *Krise*

Dokumentární film *Krise* od Herbert Klina, Hanuše Burgera a Alexandra Hackenschmieda vznikl právě v roce, kdy se nacisté drali k moci. Filmaři se, aby vůbec mohli podat zprávu, tvářili, že propagují nacismus, ale ve skutečnosti zachytili velké události mezinárodní politiky a drčený každodenní život prostých lidí. Kdo má zájem o autentické záběry, kdo chce vidět, jak se rodila temná kapitola dějin, která je už naštěstí pryč, ten by si měl snímek obstarat.

Dokumentární díl *Den ponížení*

Dokumentární díl *Den ponížení. 15. březen 1939* spadá do cyklu ČT Historie.cs, lze se kněmu snadno dostat na iVysílání. Vysvětluje jasně a pochopitelně proměnu první republiky v Protektorát Čechy a Morava, poskytuje dobové záběry a komentáře současných odborníků.

Kniha *Jan Opletal*

Knihu *Jan Opletal. Známy či neznámy hrdina* napsala Marie Turková v šestnácti letech, aby přiblížila mladé generaci studenta, jež se stal symbolem odporu proti nacismu. V knížce na Opletala vzpomínají pamětníci.

Jakub Záborský, 5. E
Markéta Soukupová, 5. E

Rok 1968

Film *Pelíšky*

Film *Pelíšky* od Jana Hřebejka pojednává o letech 1967 až 1968. Na strašlivé události, které zadusily probouzející se kulturu a svobodu, nahlíží stypickým českým humorem, ale nic nemaluje narůžovo.

Film *Muž, který stál v cestě*

Loni natočil režisér Petr Nikolaev film *Muž, který stál v cestě*. Pojednává o Františkovi Krieglovi, jediném z československých politiků, které Sověti v rámci srpnové invaze odvěklí do Moskvy, co nepodepsal souhlas s okupací. Navzdory výhrůžkám a vydírání.

Série *Hořící keř*

Doporučujeme třídílnou sérii *Hořící keř* od polské režisérky Agnieszky Holland, která je známá tím, že dovede zpracovat těžké dějinné chvíle. Dílo zachycuje události spojené s Janem Palachem, jeho blízkými, a osudy v období normalizace.

Rok 1989

Kniha *Pláňata*

Sáhněte po románu *Pláňata* od Petry Dvořákové. Je to trochu delší čtení, ale velké historické zvraty ukazuje v kontextu dospívání v obyčejné rodině, a tím zprostředkovává lidské emoce. Sežeňte si i *Listopadový uragán* od Bohumila Hrabala. Jde o autorovy bezprostřední reakce na pád režimu.

Komiks *Češi 1989*

Uznávaný historik novodobých tuzemských dějin Pavel Kosatík pomohl vytvořit komiks *Češi 1989 - Jak se stal Havel prezidentem*. Obrázková forma pomáhá vnímat historii jako příběh, velká jména jako normální lidi v nenormální době. Koho bude tahle forma bavit, jde o část rozsáhlejší série o československých milnících.

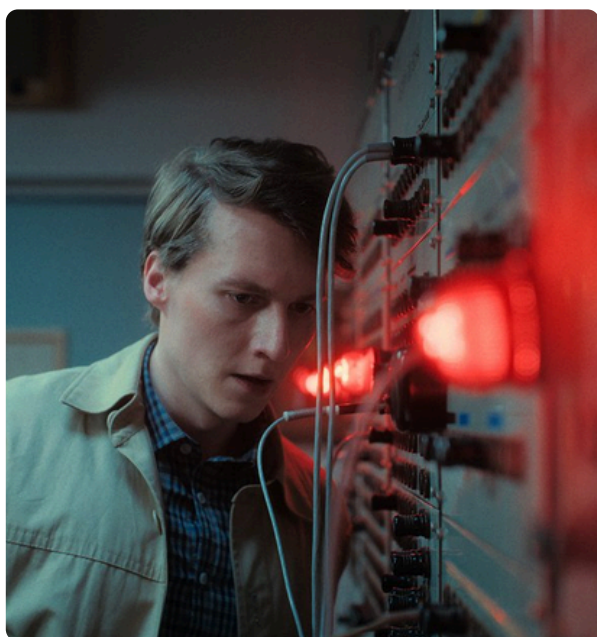
Národní třída 17. listopadu

Po všem čtení a sledování filmů nebo seriálů pojďme na vzduch. Teď to vypadá daleko, ale až zase bude listopad, sedmnáctý den, zajděte na Národní třídu zapálit svíčku, pak si na Václavském náměstí poslechněte Modlitbu pro Martu a zajděte na dobrotu do kavárny Slavie, kde si můžete – pokud vám bylo osmnáct – na ty velké dny připít. Anebo proč vlastně čekat? Dopřát si vzpomínku a vděk můžete každý den.

VLNY STRHNOU DO PEŘEJÍ DĚJIN A *emocí*

Film *Vlny* režiséra Jiřího Mádlu se vrací do klíčového období Pražského jara v roce 1968 a zkoumá život a práci skupiny novinářů z Československého rozhlasu. Tento dramatický příběh, kombinující historické události s fikcí, se zaměřuje na odvahu a profesionalitu redaktorů, kteří se pokoušeli prosazovat pravdu a svobodu slova v těžkých politických podmínkách.

Technické zpracování a vizuální stránka

Film získává uznání za výjimečné technické zpracování. Jiří Mádl využil kombinaci archivních materiálů s hranými scénami, což díky použití umělé inteligence působí velmi autenticky a vtahuje diváky do atmosféry konce 60. let. Kamera, kostýmy, masky i výprava přispívají k dobové věrohodnosti, stejně jako pečlivě vybraná hudba – od tehdejších hitů až po moderní kompozice. Zvláště na velkém plátně tento vizuálně propracovaný snímek vyniká a zanechává silný dojem.

Herecké výkony

Hlavní roli mladého technika Tomáše ztvárnil Vojtěch Vodochodský, jehož výkon recenzenti označují za přesvědčivý a dojemný. Vedle něj vynikají Stanislav Majer jako charismatický vedoucí redakce Milan Weiner, Táňa Pauhofová v roli redaktorky Věry Šťovíčkové a Vojta Kotek coby Jiří Dienstbier. Herecké obsazení celkově sklízí chválu za konzistentní a vyvážené výkony, které podporují emocionální působivost filmu.

Děj a dramaturgie

Snímek vypráví příběh fiktivního Tomáše, který se nedobrovolně ocitá v centru dění, aby se mohl postarat o svého mladšího bratra. Skrze něj se divák dostává do prostředí redakce, kde novináři bojují proti cenzuře a překrucování informací. Kritici oceňují napínavost a dynamiku příběhu, který se místy blíží hollywoodským thrillerům. Některé vedlejší dějové linky, jako milostný vztah Tomáše s kolegyní Šťovíčkovou, však podle recenzentů působí schematicky a vyznívají zbytečně.

Vlastní dojem

Vlny na mě osobně velmi zapůsobily svou hloubkou a intenzitou. Jedná se o dílo, které vás nutí prožít celou škálu emocí, od radosti až po bolest. Co mě na filmu nejvíce zaujalo, je způsob, jakým zachycuje životní křehkost a sílu rodinných vazeb.

Přijetí u kritiky

Navzdory některým nedostatkům se Vlny řadí mezi nejlepší české filmy roku 2024. Výjimečná vizuální a produkční kvalita, podpořená silnými hereckými výkony a důrazem na historický kontext, čímž dělá z tohoto snímku důležitý příspěvek k české kinematografii. Film získává hodnocení mezi 8/10 a 9/10 od mnoha kritiků a doporučuje se zejména divákům, kteří ocení kvalitní zpracování historických témat. Pokukoval i po ocenění za mořem – snímek byl českým žolíkem na amerických Oscarech, kde se dostal do užšího výběru nominací.

VLNY

země původu: Česko

jazyk: čeština

délka: 131 minut

žánr: historické drama

scénář a režie: Jiří Mádľ

kamera: Martin Žiaran

hudba: Simon Goff

hlavní role:

Vojtěch Vodochodský

Táňa Pauhofová

Stanislav Majer

Vojtěch Kotek

Martin Hofman

Markéta Soukupová, 5.E

ZA VŮNĚMI A CHUTĚMI

Studentům občas uvadá chuť a motivace do učení. Třeba je můžete znovu nastartovat, když se posilíte v pěkném prostředí. Dáte si kávu a dobrotu, otevřete učebnice někde, kde se vám líbí, můžete se zastavit, i když budete mít volno, a pobavit se tu skamarády. Přinášíme vám naše doporučení, kam se uchýlit pro osvěžení mysli i žaludku.

Marie Bobrová, 5. E

PRŮVODCE

- ADRESA
- ORIGINALITA
- KVALITA
- SORTIMENT
- VZHLED

Kavárna, co hledá jméno

- Stroupežnického 10, 150 00 Praha 5
- Netradiční kavárna v místě bývalé truhlárny
- Domácí výroba
- Široký asortiment, sezonní menu
- Současná galerie, dvorek, útulná světla

OBJEVTE VÍCE

Artic Bakehouse

- Újezd 11, 150 00 Malá strana
- Bez místa na sezení
- Připravené před vámi, velmi populární
- Široký výběr
- Útulný podnik

OBJEVTE VÍCE

Antonínovo pekařství

- Štefánkova 339/39
- Otevřená kuchyň, kam lze nahlédnout
- Upečené hned před vámi
- Hodně druhů našich tradičních zákusků
- Příjemná atmosféra, klid

OBJEVTE VÍCE

Le Camille

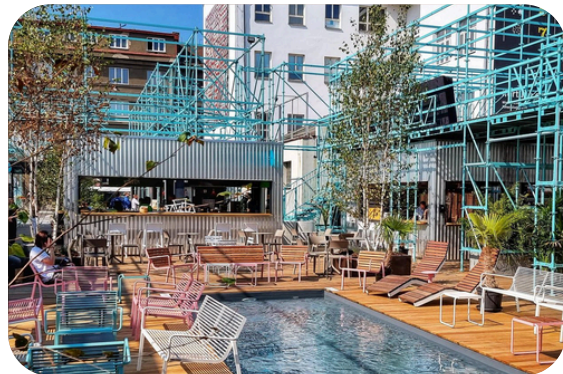
- Štefánikova 316/6
- Retro styl, ozdobeno živými květinami
- Kvalitní
- Nejvíce populární – sezónní jídla, nápoje
- Velmi útulné, příjemná světla

OBJEVTE VÍCE

Manifesto Market Smíchov

- Ostrovského 34
- Síť podniků, zajímavá konstrukce
- Kvalitně dobrá, cenově odpovídající
- Velmi široký výběr všelijaké kuchyně
- Pestrá sezónní dekorace, pozitivní atmosféra

OBJEVTE VÍCE

The Bowls Smíchov

- Pavla Švandy ze Semčic 16
- Restaurace/kavárna s útulnou atmosférou
- příprava jídla přímo před vámi
- vše čerstvé a kvalitně upravené
- rostlinné dekorace, příjemné osvětlení

OBJEVTE VÍCE

 6 porcí **10 minut**

ZÁZVOROVÝ PANÁK

Ideální drink proti chřipce.

SUROVINY

50 g čerstvého zázvoru
250 ml vody
kůra z 1 citronu (nastrouhat najemno)
1 lžice medu
citronová šťáva

TIP

Zázvorové shoty pijte ráno jako prevenci během chřipkového období. Pokud máte chuť na zázvorovou limonádu, stačí tekutinu zředit vodou podle chuti. Můžete ji také přidávat do sladkých receptů.

POSTUP

- Zázvor očistěte a najemno nastrouhejte.
- V hrnci přiveďte k varu 250 ml vody.
- Do vroucí vody přidejte nastrouhaný zázvor a citronovou kůru. Vařte cca 5–7 minut na středním plameni.
- Hrncel odstavte, přimíchejte med a citronovou šťávu a nechte tekutinu vychladnout.
- Přecedte přes jemné síto a případně ještě 1 krát přes utěrku.
- Hotový výluh přelijte do uzavíratelné láhve a skladujte maximálně 2 dny v lednici.

 10 porcí 50 minut

BANÁNOVÝ CHLEBÍČEK

Přezrály vám doma banány nebo jen máte chuť na nějakou dobrotu z tohoto exotického ovoce? Řešením pro oba případy je náš vláčný banánový chlebík. Kombinace banánů, skořice a medu je opravdu božská.

SUROVINY

2× střední banán
30 g kokosového oleje
35 g medu
1× vejce
200 g celozrnné špaldové mouky hladké
½ lžičky mleté skořice
95 ml polotučného mléka
1 lžička kypřicího prášku do pečiva
½ špetky soli

TIP

Těsto vyzkoušejte při pečení špejlí, pokud je špejle po vytažení z těsta vlhká, je potřeba ho v troubě ještě chvíli nechat.

POSTUP

- Troubu předehřejte na 175 °C.
- Banány rozmačkejte ve větší míse vidličkou, přidejte k nim kokosový olej, med a vejce. Všechny ingredience společně vyšlehejte.
- Do mísy přidejte všechny zbylé ingredience – špaldovou mouku, skořici, mléko, prášek do pečiva a špetku soli. Vše pečlivě promíchejte.
- Formu vyložte pečicím papírem a přilijte vzniklé těsto.
- Zbýlý banán podélně rozřízněte a položte navrch těsta.
- Formu s těstem vložte do předehřáté trouby a pečte 40–45 minut.

INSPIRACE MEZI NÁMI

Na naší škole se každý den pohybuje přes dvě stě studentů, každý se svým vlastním životem a aktivitami, které ho naplňují a baví. Stojí za to, abychom se vzájemně poznali a seznámili, protože se můžeme inspirovat a povzbudit. Rozhodli jsme se tedy pár lidí oslovit.

Jelikož věříme, že je na naší škole mnoho dalších talentovaných a zajímavých studentů, budeme rádi, když nám o nich dáte vědět a my je oslovíme do dalšího čísla!

Tipy pošlete na školní e-mail našich redaktorek.

Johanna Černá, 3.H

Johanna se věnuje závodně thajskému boxu.

Co tě na tomto sportu zaujalo?

K thajskému boxu jsem se dostala náhodou. Dříve jsem jezdila hodně na kole a chtěla jsem k tomu dělat i nějaký další sport a vždycky mě fascinovaly ty bojové sporty. Dostala jsem se do gyму, kde jsem potkala partu skvělých lidí, kteří mě motivovali začít na sobě pracovat, být v kondici a mít úctu k tomuto sportu. Baví mě ta disciplína a že můžu sama sebe překonávat ve fyzických i psychických výzvách.

Jak sport ovlivňuje tvůj život?

Thajský box je součástí každého mého dne, od tréninku po jídlo. Často není úplně snadné všechno stíhat i se školou, ale když máte motivaci a disciplínu, jde i vstávat před šestou ráno, za každého počasí, a jít běhat.

Jaký nejzajímavější zážitek jsi při boxu zažila?

Všechny tréninky a zápasy jsou pro mě velkým zážitkem a výzvou. Mým dosavadním největším úspěchem jsou tituly šampióna národní ligy a vicemistryně Slovenska a teď nedávno vyhraný turnaj v Maďarsku, kde se mi podařilo zvítězit ve druhém kole na K.O.

Karolína Pelíšková, 3. H
Anežka Slabá, 5. E

Julie Knoblochová, 4.E

Julie se od útlého věku věnuje závodnímu lyžování.

Co tě na tom nejvíc baví?

Vedle pohybu samotného je to sociální aspekt na závodech a soustředěních. K lyžování mě přivedli rodiče už jako malou a mám ho moc ráda, i když jsem si ho vlastně nevybrala sama.

Jaký nejzajímavější zážitek nebo úspěch jsi zažila?

Díky lyžování jsem už procestovala skoro celou Evropu a byli jsme například i v Kanadě. Jsou to opravdu dobré zážitky z cestování, ale také z pohybu v nádherných horských střediscích.

Šimon Melichar, 4.E

Šimon se rád věnuje hudbě, od dětství hraje na bicí.

Jak ses k hraní dostal?

Moje starší sestra zpívala v ZUŠce a mně se děsně líbila myšlenka tam chodit s ní. Poprosil jsem máti, jestli by mě nemohla přihlásit, aniž bych věděl, na co chci hrát. Rodiče byli rockově zaměření, a tak mi dali na výběr mezi bubny a kytarou. Kytaru tenkrát učila nějaká paní a já si jako malý přál, aby mě učil muž. Tak jsem v sedmi letech začal chodit na bicí. Nemyslím si, že je důležitý, proč přesně mě baví hrát na bicí. Baví mě hrát, a tak hraju, aniž bych věděl proč.

Jak se hraní na bicí promítá do tvého života?

Leda v podobě vyklepávání rytmů rukama do stehů. Jinak jsem bubeník jedině za soupřavou.

Jak tě lyžování ovlivňuje v životě?

Je potřeba mu obětovat spoustu času, takže už snad od první třídy mám ve škole individuální výukový program. Zbývá méně času na lidi mimo sport a jiné věci, co mě baví.

Co nejzajímavějšího jsi díky bubnování zažil?

Moc zajímavých věcí nebylo, ale radostných spousta. Chvilku jsem hrál v kapele s partou bezvadných lidí. Měli jsme zkušebnu na Hadovce, kde jsem trávil spoustu času. Za velmi krátké období, co jsme tam měli zkušebnu se odehrála spousta věcí, které si budu dobře pamatovat.

NA SVETRY DĚLÁM PRAVIDELNÉ NÁLETY

Když ho potkáte na chodbách, nemůžete se splést. Nikdo jiný nevyneší tolik roztodivných svetrů. Pletené vtípky nejsou jediným důvodem, proč na něj studenti natrefují rádi, protože Antonína Kadlece si zvolili vítězem ankety o nejoblíbenějšího učitele na Klamovce. A to málem skončil před fotbalovou sítí. „Těší mě, že mě mají studenti rádi, i když nejsem člověk, který se v takové pozornosti vyžívá. Je to paradox, protože jako učitel jsem vždycky středem pozornosti,“ směje se profesor.

Chtěl jste být učitelem už od mala? Jasná volba?

První seriózní volba asi ano. Když jsem byl malý, měl jsem několik fází. Nejprve jsem chtěl být fotbalovým brankářem, protože jsem vté době hodně „žral“ Petra Čecha. Pak jsem chtěl být traktoristou, protože pocházím z vesnice, kde máme statek. Pak jsem studoval historii a je pravda, že učitelství jsem měl vždycky tak nějak v hlavě.

Ve škole jste proslul svou sbírkou svetrů. Kde originální kousky sháníte?

Většinou v secondhandech, čas od času udělám takový nálet. Čím víc vzorovaný a zastaralejší svetr, tím víc se mi líbí a snažím se tak i trochu šetřit životní prostředí.

Jaké tři věci, kromě učení, vám v životě dělají největší radost?

Nejvíce kytara. To byl vždycky jeden z mých největších koníčků. i když se cítím špatně, hraní mi pokaždé pomůže. Dřív jsem hudbu i psal. Mám rád taky dlouhé procházky nebo výlet, pročistí mi hlavu. A pak samozřejmě přátelé. Sice mám většinu z nich v Brně, ale když se vidíme, je to velká radost.

Máte nějaký skrytý talent?

Dokážu vypít asi deset litrů čaje za tři hodiny. Nicméně paní profesorka Hübnerová z našeho kabinetu říká, že mi kvůli tomu za chvíli odejdou ledviny, takže je to docela nebezpečný skrytý talent.

Nelze si nevšimnout vašich tetování. Co znamenají?

Mám tři – lodičku, čáru a takový náramek, všechna jsou dílem mé brněnské kamarádky. Jedno jsem si nechal udělat po státnicích a tahle čára na ruce má dokonce příběh, protože upomíná na den, kdy jsem se seznámil s jedním z mých nejlepších přátel. Začali jsme se bavit a ještě ten večer jsme si nechali udělat společné tetování. Vlastně ho mají tři z mých nejlepších kamarádů. Říkáme mu „čára přes rozpočet.“

Máte nějaké životní motto, kterým se řídíte?

Spíše ne, ale máma mi říkala, že moje motto by mělo být: „*Kdo nic nedělá, ten nic nezkaží.*“ To možná odpovídalo nějakou dobu, ale teď už podle mě ne.

Co byste vzkázal svému o deset let mladšímu já?

Ať se víc soustředí na školu, v té době nebyla úplně mojí prioritou. Ať častěji čte – mívával jsem dřív dost času a teď mě štve, že už ho nemám, a i když jsem tehdy četl hodně, teď bych četl ještě víc. A ať si kouká užívat období, kdy člověk nemusí nic řešit a nemá moc zodpovědnosti.

Emma Inward, 3. H
Sára Kučerová, 8. C

Bleskový dotazník

Oblíbené místo? Malinská skála ve Žďárských vrších.

Oblíbené jídlo? Miluju lasagne. Jsem jako kocour Garfield.

Patří ananas na pizzu? NE, určitě ne.

Pivo, nebo víno? Určitě pivo. Pivo je pivo.

STRAŠIDLA OBALENÁ V CUKRU

Vzduchem se linou různé vůně, převážně vůně sladká. Na Main Street už je tma, ale ulice září tisíci světýlek, které se odrážejí na lesklých dýních vystavených na verandách. V dálce slyším výskot a smích. Kyblíky s dobrotami jsou už skoro přeplněné, ale děti stále stojí vřadě na další a další. Proběhnou kolem mě malé holčičky převlečené za princezny a skupinka kluků za mimoně. V kostýmech jsou i dospělí. Většina domů změnila svou obvyklou barvu, dnes je halí hlavně oranžové a fialové tóny.

Je 31. října, den před křesťanskou slavností Všech svatých, a to znamená, že Amerika slaví jeden ze svých nejoblíbenějších svátků, Halloween plný strašidel a přízraků. Zajímalo vás někdy, jak vypadá pravý americký Halloween? Já měla možnost prožít ho ve vermontském městečku St. Johnsbury. Celá místní komunita, spolu s lidmi z okolí, se v tento zvláštní večer sejde na Main Street, aby společně slavila.

Je to jako kouzlo. Domy zdobí pestrá světýlka, pavučiny, kostlivci a čarodějnice, na verandách se hrdě vystavují dýně s hrozivými výrazy. Předzahrádky se mění na strašidelnou scénu plnou duchů, zombie a všelijakých dalších bytostí. Jakmile se setmí, Main Street ožívá. Děti v kostýmech se kolem čtvrté hodiny vydávají od domu k domu, volají „Trick or treat“. Atmosféru naplňuje vzrušení, mírné zděšení, ale především hravost a radost z podzimního svátku. Večerní procházka po domech působí jako módní přehlídka, každý chce být originální a neželí času na výrobu kostýmu. Děti i dospělí se maskují za postavy z pohádek či hororových filmů. Tento svátek je za mě především o jídle – hlavně o sladkostech. Každý, kdo zaklepe na dveře a vysloví „Trick or Treat“, odchází s hrstí dobrot, které se pomalu začínají hromadit ve velkých

taškách nebo kyblících ve tvaru dýně. Ulicí se linou vůně jablečných koláčů, karamelu a moštu.

„Je to sranda, sejdu se s kamarády a můžeme se převléknout, za co chceme, bez nepříjemných pohledů. Je to čas, kdy se celá komunita sejde a spojí,“ líčí moje kamarádka Seda. Halloween mi připomněl dětství, přesněji Velikonoce na vesnici u mé babičky. Děti chodí koledovat od domu k domu a dostávají sladkosti. Vesnická atmosféra českého svátku je také velmi speciální, alespoň pro mě.

Zažít Halloween v Americe je neskutečné. Rušné ulice plné dětské radosti. Mnoho úsměvů, všude kam se podíváte. Lidé si chválí kostýmy a vzduchem proudí příjemná atmosféra. Získávám vzpomínky, které s sebou budu nosit ještě dlouho.

Barbora Točíková, 3. H

KDE SE VZAL HALLOWEEN?

Halloween má kořeny v pradávných keltských a křesťanských tradicích, původně pochází ze Skotska a Irska. Imigranti z Britských ostrovů tradici do Ameriky ostatně v 19. století přinesli. Název pravděpodobně vznikl zkrácením skotského All Hallow's Eve. Kdysi se, pod jménem Samhain, pojil s koncem sklizně a příchodem zimy, což pro Kelty představovalo počátek nového roku. Věřili, že během této noci se hranice mezi živými a mrtvými ztenčí a duše zemřelých mohou přicházet. Lidé zapalovali ohně a oblékali se do kostýmů, aby zmátli zlé síly a ochránili se před zlými duchy. V den Samhainu se také prováděly věštecké rituály.

Papež později, v roce 835, vyhlásil na dané období Svátek všech svatých, Dušičky, aby křesťanství nahradilo pohanskou alternativu. Namísto ochrany před duchy se uctívala památka svatých a modlilo se za duše zemřelých.

Dnešní Halloween oba vlivy kombinuje – modlitby a vzpomínky na zesnulé, kostýmy a mystické rituály. Zařadil se mezi nejoblíbenější americké svátky.

Barbora Točíková, 3. H

DUŠIČKOVÝM MASKÁM VÉVODIL PŘÍBOR

Každoročně se u nás ve škole pořádá Halloween. Tento rok tomu nebylo jinak. Dne 31. října se na Klamovce i Stodůlkách ukázal velký počet halloweenských masek, zapojili se studenti i učitelé. Školu halila strašidelná výzdoba, chodbami pohlávaly pavučiny a bafali nohací pavouci. Na výzdobě se podíleli naši milí učitelé. Soutěž masek vyhrálo příborové trio.

Barbora Zelená, 3. D

K SOUSEDŮM PO STOPÁCH DĚJIN

Polská historie je pohnutá a bohatá, jak se mohli studenti vybraných tříd přesvědčit na předvánočním výletu. Zavítali jsme do královského města Krakov, kde jsme viděli starobylý hrad Wawel a podzemní jeskyně, které k němu přiléhají a kde měl podle pověsti panovník skolit draka. Zastavili jsme se také ve vyhlazovacím táboře Osvětim, největším nacistickém koncentračním lágru. Vyhaslo tu kolem 1,5 milionu lidských životů.

Barbora Zelená, 3. D

